

De liefde, **KRONING OF KRUISIGING?**

De liefde. Er is geen onderwerp zo vaak beschreven en bezongen als de liefde. Iedereen verlangt ernaar en doet eraan. Een leven zonder liefde is als een leven zonder zon. Ondenkbaar dus. Liefde verwarmt, het maakt licht, het zorgt voor verbondenheid in ons hectische individualistische bestaan. Maar waarom doet de liefde dan toch ook vaak zo'n verdomde pijn? Zoals de zon je verbrandt in een moment van onoplettendheid?

tekst LINDA DE ROOS   illustratie MARJAN DE HAAN

‘Want zo de liefde je kroont, zij kruisigt je ook. En al dient zij tot je groei, zij snoeit je evenzeer. En zo zij opstijgt tot je hoogte en je teerste takken streelt, die trillen in de zon, zij daalt ook af naar je wortelen en rukt hun houvast aan de aarde los’.

Prachtige woorden die Kahlil Gibran schreef over de liefde. En ook zo herkenbaar, de liefde die je kan maken en breken. De liefde, het fascineert me, al jaren. Wat is liefde, en hoe werkt de liefde nou eigenlijk precies? Is het wel de bedoeling van liefde om te kronen en/of te kruisigen? Nergens vind je precieze spelregels voor het spel van de liefde. Geen wetenschap die met feiten over de liefde is gekomen. De liefde is ongrijpbaar en een ieder zal het in eigen en andere bewoordingen omschrijven. In de liefde worden we aan ons lot overgelaten.

Liefde. Ik vind heel veel mensen lief. Mijn beste vriendin, mijn buurman, de kassajuffrouw, God. Heel veel mensen wonen in mijn hart, vele jaren achtereen, en ze moeten van goede huize komen wil ik ze laten verhuizen. Dat is liefde. Bijna is het weer Valentijnsdag, de dag van de liefde. En dat geeft dan toch ieder jaar weer onrust. Want alle mensen een kaartje sturen die ik lief vind, is niet de bedoeling van Valentijnsdag. Nee, Valentijnsdag gaat over de romantische liefde. Over die ene speciale vrouw die hele vlindertuinen in mij weet te openen.

Liefdesles

De liefde lijkt altijd zo simpel: je vindt iemand leuk, je versiert deze persoon, je wordt verliefd en begint een relatie. Waarom vind ik het dan zo lastig? Ik vind heel vaak iemand leuk, ik ben ook nog

wel goed in versieren, maar dan... stopt de keten. Geen vlinders. Zelden vlinders. Of misschien iets wat ik verwar met vlinders. Misschien ben ik welgeteld drie keer echt verliefd geweest in mijn leven. Soms sla ik dan die vlinders over in dat stappenplan en stap ik gelijk in de relatie. Omdat ik klaar ben met wachten op 'de juiste match' en gewoon even niet meer alleen wil zijn. Dat heeft dan vervolgens toch nog nooit echt goed uitpakkt wat mij betreft. Wel iedere keer een liefdesles rijker overigens.

Als ik dan weer eens op een vrouwenfeest ben beland, en zie hoe gemakkelijk het veel vrouwen aangaat om verliefd worden, dan ben ik stiekem gewoon jaloez. (Ex)vriendinnen en bekenden die nog maar net *single* zijn na een korte of lange tijd samen en nu alweer de ware lijken te hebben gevonden. Hoe doen ze dat toch?! Dan voel ik jaloezie! Een verlangen naar vlinders, ofwel een verlangen naar

'ja, met jou wil ik verder!' maakt zich van mij meester. In het ergste geval zelfs tranen. Pas ben ik die tranen van jaloezie eens gaan onderzoeken, om erachter te komen dat het tranen zijn van pijn. Pijn omdat er door die vrouwen een verlangen in mij wordt aangeraakt dat onvervuld is. Dat ik daar verdriet om heb. En dat ik het moeilijk vind om met dat verdriet en dat onvervulde verlangen te zijn. Omdat ik het op dat moment moeilijk vind om met mezelf te zijn.

Door liefde gekroond

Ook daar heeft Kahlil Gibran zoiets moois over gezegd: *'Wanneer je verdrietig bent, kijk dan in je hart en je zult zien dat je huilt om wat je ooit vreugde schonk'*. En dit is zo waar! De liefde, ofwel verliefdheid schonk me ooit zoveel vreugde en dat gevoel, daar verlang ik dan weer naar.

En natuurlijk is het dan ook heel verleidelijk om dat gapende gat, die verdrietige leegte op te vullen met iets wat leuker en lekkerder voelt. Is dat misschien wat veel vrouwen doen? Is dat waarom zoveel vrouwen in de scène van relatie naar relatie hoppen? Hun gat dichten met de liefde van de ander? Is er zoveel jaloezie onder vrouwen omdat we massaal wegvluchten voor de gevoelens van pijn, verdriet en leegte? Omdat we alleen door de liefde gekroond willen worden, en vooral niet gekruisigd?

Door liefde gekruisigd

Alles beter dan de pijn van de kruisiging lijkt het. Nieuwe ronde, nieuwe kansen en een nieuwe vrouw om alle gevoelens van liefde op te projecteren. Want de liefde werkt bevestigend. Het sterkt je eigenwaarde dat je partner je het gevoel geeft dat je op de eerste plaats komt. Dat jij diegene bent die op oudejaarsavond als eerste gezoend wordt. De vreugde daarover werkt als een roze wolk. We gaan voor die exclusiviteit, omdat we voor onszelf niet exclusief kunnen zijn. En daar hebben we wellicht de wortel van alle ellende.

Bijbel van liefde

Die ellende, die ik als geen ander ken, heeft me gebracht bij het boek van Jan Geurtz, *Verslaafd aan liefde*. Er is veel geschreven over de liefde, maar dit boek spant voor mij de kroon. Dit is mijn Bijbel van de liefde geworden. Op een heldere en inspirerende wijze beschrijft hij hierin hoe onze eindeloze zoektocht naar liefde en erkenning voortkomt uit een fundamentele zelfafwijzing. 'Angst is de diepste kracht achter ons levenslange streven naar liefde en erkenning van anderen. De angst onvolkomen en waardeloos te zijn. De oplossing die we hier op hebben gevonden is een positief geconstrueerd zelfbeeld op basis van liefde en erkenning van anderen', aldus Geurtz.

Je creëert dus een soort van valse eigenwaarde. Wat overigens ook heel vals gedrag kan uitlokken als de ander jou niet langer voorziet in die eigenwaarde, zeker onder vrouwen. Valse eigenwaarde is de roes die we continu najagen. Liefde en erkenning van anderen zijn de drugs die we niet kunnen missen en waar we alles voor over hebben. Waarvoor we zelfs het meest kostbare bezit, onszelf, verlaten.

Bedoeling van liefde

Ineens beseft ik me dat het in de liefdesverklaring die de ander mij geeft vaak helemaal niet over mij gaat! 'Ik hou van jou' betekent stiekem heel vaak 'kom bij me want ik heb je nodig, zorg ervoor dat ik me beter en veiliger voel'. Of 'hier heb je mijn (te zware) rugtas, draag jij hem een stukje schat?'.

Massaal verwarren we de liefde met behoefteigheid. En ja, regelmatig ben ook ik die relatie aangegaan waarin het niet zozeer om die ander ging, maar vooral om mijn eigen gapende gat waar ik niet mee om kon gaan. En is dat fout? Nee, helemaal niet. We zijn mensen-mensen, we zijn verbonden met elkaar en mogen elkaar ook hartstikke nodig hebben. Het wordt alleen een heel pijnlijk verhaal als die immer durende zoektocht naar liefde en erkenning een soort van valstrik wordt, wanneer je geen keuze meer voelt. Dan ben je slaaf geworden van al je verlangens en instincten, en uiteindelijk steeds weer slachtoffer in de liefde. Dat kan de bedoeling van liefde niet zijn, toch?

Liefde in onszelf

Ik ben stiekem zo benieuwd hoe de liefde er uit zou zien als we massaal tegen onszelf zouden kunnen zeggen 'kom bij me, dan zorg ik ervoor dat je je beter en veiliger voelt. Ik hou van je'. Dat zou heel veel gefladder, pijn, gekwettheid, jaloezie en angst besparen. Dan zou de liefde zich op een veel dieper niveau kunnen manifesteren, ver voorbij de behoefteigheid. Dan mag de liefde nog steeds kronen, dan kruisigt het niet meer, dan IS het gewoon. Omdat de liefde in onszelf is, niet meer afhankelijk van de lofbetuigingen van de ander. Dit vergt alleen wel bewustzijn. En eerlijkheid naar onszelf. Vrouwen die dolgelukkig zijn met het fladderen van relatie naar relatie moeten natuurlijk vooral blijven fladderen. Ik zou dat geluk niet in de weg willen staan. Misschien is het dan wel handig dat je die ander informeert over haar rol in jouw gapende gat. Dan heeft de ander de keuze om daarmee akkoord te gaan of dat gat te weigeren. Heb je allebei een rol in elkaars gapende gat dan is dat helemaal prachtig en bovenal gelijkwaardig. Ik durf je alleen niet te verzekeren of het om echte liefde gaat. En ontmoet je elkaar vanuit een gezonde dosis eigenliefde en het lef om met je eigen pijn en leegte te zijn, vanuit een aanvulling in plaats van een opvulling... grote kans dat het om echte liefde gaat.

Kroon van liefde

Stiekem is dit betoog een oproep om weer onze eigen rugtas te gaan dragen. Laten we het lef hebben om te durven zijn met onze angsten, pijn en leegte, hoe beangstigend die soms ook is. Pas als je die angst om de hals durft te vallen, zal die je niet meer naar de keel grijpen. Ofwel naar andere vrouwen doen grijpen. Grote kans dat die rugtas dan zal veranderen in een schatkistje. Met in dat schatkistje: de kroon van Liefde.

www.verlichtjepad.nl